

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. L. P., nar. ...,
bytem M. 2000/38, Ř.
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem,
se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti:

- 1) Kolovratský KOS, se sídlem Mladotova 663/2, Praha 10,
- 2) A. F., bytem Š. 744, P. 10
- 3) Doc. Ing. L. Š., Ph.D., bytem M. 663/2, P. 10,
- 4) Mgr. M. Š., bytem M. 663/2, P. 10,
- 5) BEMETT Kolovraty s.r.o., se sídlem Jeremiášova 2722/2b, Praha 5,
zastoupena Mgr. Patrikem Šorfem, advokátem se sídlem Polská
1282/16, Praha 2,
- 6) Městská část Praha Kolovraty, se sídlem Mírová 364/34, Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 9. 2014, MHMP
1257664/2014/SUP/Vac/Lš,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 9. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22 č. j. P22 6075/2013 OV 04 ze dne 17. 12. 2013, jímž bylo ve společném územním a stavebním k žádosti stavebníka společnosti BEMETT Kolovraty s.r.o. pro stavbu nazvanou „*Obytný soubor x parc.č. x, k.ú. x*“ vydáno jednak rozhodnutí o umístění stavby a jednak stavební povolení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítal, že stavba nerespektuje charakter a strukturu okolní zástavby, a že je v rozporu s územně plánovací dokumentací, dále že výjimka z článku 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 byla udělena v rozporu s právními předpisy, a čímž byla dotčena vlastnická práva žalobce k jeho nemovitostem a že postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami, byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ve výroku II. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že umístění stavby a míra zastavěním pozemku odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí – příměstské zástavby s nejvýše čtyřpodlažní zastavěností. Územní plán stanovuje koeficient míry využití území, výškové regulativy v něm stanoveny nejsou. Negativní účinky stavby na životní prostředí – exhalace, hluk, teplo, otřesy, prach, znečišťování vod a pozemních komunikací – nepřekračují předepsané limity. Pohoda bydlení v sousedních objektech bude po dobu provádění stavby zhoršena, jde však o dočasný stav. Z urbanistické studie městské části Praha – Kolovraty nevyplývá, že by zeleň jako reakce na plovoucí značku ZP měla být umístěna na pozemcích předmětné stavby. Žalovaný proto navrhl, aby osud žalobu zamítl.
4. Osoby zúčastněné na řízení se k předmětu žaloby nevyjádřily.

III.

Posouzení žaloby

5. Z obsahu správního spisu městský soud shledal, že odbor výstavby Úřadu městské části Praha 22 vydal dne 17. 12. 2013 pod č. j. P22 6075/2013 OV 04 společné rozhodnutí o umístění stavby „Obytný soubor x p.č. x, k.ú. x“ a stavební povolení na tuto stavbu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že žalobce ing. L. P. byl účastníkem řízení, jež předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, a že v jeho průběhu společně s dalšími účastníky uplatnil řadu námitek a připomínek. Tyto připomínky stavební úřad vypořádal na straně 16 až 20 svého rozhodnutí.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29. 12. 2014 odvolání, v němž trval na námitce, že výstavba porušuje obecné technické požadavky na výstavbu v hl. městě Praze dané vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, neboť zamýšlené objekty neodpovídají charakteru stávající zástavby svou výškou, počtem pater i tvarem střechy, architektonické a materiálové řešení stavby nijak nenavazuje na charakter a strukturu stávající zástavby. Setrval i na námitkách ohledně zvýšené dopravní zátěže, nevyřešené likvidace srážkových vod a poukázal na to, že celý záměr byl realizován bez vědomí a účasti veřejnosti.
7. Žalovaný odvolací správní orgán se se všemi námitkami žalobce vyjádřenými v odvolání vypořádal na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí.
8. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
9. Žalobce především vytýkal, že stavba je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze a s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006.
10. Podle ust. § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, *v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.*
11. Podle ust. čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze *při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy^{3),4)} a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.*
12. Podle ust. čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 hlavního města Prahy *architektonické ztvárnění, dispoziční, konstrukční a materiálové řešení staveb musí být v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umísťovaných do*

prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby.

13. Námitku nesouladu zamýšlené stavby, resp. staveb, s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí uplatnil žalobce již v průběhu správního řízení. Správní orgán I. stupně se s ním vypořádal konstatováním, že zástavba nízkopodlažními bytovými domy do 4 nadzemních podlaží je na území městské části již realizována ve více lokalitách, nelze tudíž konstatovat, že by navrhovaná výstavba několikanásobně převyšovala okolní zástavbu. Typ střechy nebyl pro danou lokalitu regulován, tudíž ji nebylo možno stavebníkovi přikazovat. Žalovaný tuto argumentaci doplnil v napadeném rozhodnutí konstatováním, že navržené domy jsou součástí urbanistického celku, který je od stávající tradiční výstavby rodinných domů na západní straně oddělen ulicí K Říčánům, tvořící předěl mezi touto tradiční výstavbou rodinných domů a mezi příměstskou rozvojovou výstavbou s bytovými domy, parkovými úpravami, cestami pro pěší a s podzemním a nadzemním parkováním.
14. Městský soud tyto závěry stavebních úřadů obou stupňů akceptoval. Součástí správního spisu je projektová dokumentace včetně příslušných mapových podkladů, z nichž je zřejmé, že předmětná výstavba byla umístěna nikoliv uprostřed stávající – a jak uvedl žalovaný - tradiční výstavby rodinných domů, nacházející se především západním směrem od ulice x, ale na pozemku parc.č. x k.ú x, ležícím za touto ulicí naopak, směrem východním, tedy od tradiční zástavby do volné krajiny. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že by navrhovaná výstavba byla umístěna do zástavby domů v ulicích x, x, x, x a x. Pro úplnost lze poukázat na to, co žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, totiž že součástí dokumentace je i Zákres do fotografie širších vztahů, z něhož je patrný přechod od tradiční výstavby rodinných domů na západní straně ulice x k příměstskému charakteru zástavby na východní straně, kdy existence čtyřpodlažní výstavby v místě je zřejmá.
15. Městský soud tedy uzavřel s tím, že z podkladů založených ve spise nelze učinit závěr, že by zamýšlená stavba měla být umístěna mezi stávající zástavbu rodinnými domy, ale že je situována mimo tuto zástavbu, od níž je oddělena ulicí x. Nadto je z dokumentace zřejmé, že stavba doplňuje již existující zástavbu na východ od ulice x, tvořenou zčásti též bytovými domy o čtyřech nadzemních podlažích. Soud proto nepřisvědčil námitce, že by předmětná stavba nerespektovala charakter a strukturu okolní zástavby, jak požadují normy vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy. Stavební úřady obou stupňů se námitkou žalobce zabývaly a vyložily, proč ji neshledaly důvodnou. Soud konstatoval, že pro své závěry si opatřily dostatečné podklady a jejich závěry jsou s nimi v souladu.
16. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací s ohledem na jeho požadavek na umístění souvislé parkové plochy. Jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, stavba je umístěna ve funkční ploše OB, kde je plovoucí značkou ZP uloženo umístit souvislou parkovou plochu (v tomto případě o výměře min. 6.400 m²). V řízení před stavebním úřadem však nebylo doloženo, že tento požadavek je splněn. Pozemek stavby přitom zasahuje do dané plochy výměrou 7.500 m², takže umístění dané parkové plochy není v žádném případě „nereálné“, jak tvrdil stavební úřad. Tvrzení, že tuto plochu nelze „s ohledem na velikost pozemku umístit“, tak není pravdivé a jiný relevantní důvod, proč umístit stavbu i přes nedodržení tohoto požadavku územního plánu, stavební úřad neuvedl. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, ačkoli je podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a vyžaduje-li to veřejný zájem, zde tedy

z hlediska naplnění požadavku stavebního zákona na soulad umísťované stavby s územním plánem a veřejným zájmem z něj vyplývajícím. Správní orgány jsou povinny respektovat požadavek územního plánu na umístění dané plochy zeleně, takže nelze umísťovat stavby, aniž by v této funkční ploše byla požadovaná parková plocha vymezena; této své povinnosti však ani prvostupňový orgán ani žalovaný nedostály.

17. Městský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť při hodnocení její důvodnosti musel vycházet z toho, jaké je postavení žalobce v řízení podle stavebního zákona, tedy jaká práva mu z tohoto předpisu vyplývají.
18. Podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31. 12. 2017, *účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*
19. Podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění platném do 31. 12. 2017, *účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.*
20. Vlastník nemovitosti sousedící se stavbou je tedy účastníkem řízení, jež se týká pořízení této stavby, proto, aby v řízení mohl uplatnit svá práva a chránit své zájmy, vyplývající z vlastnictví sousedící nemovitosti. Je tedy oprávněn ve správním řízení uplatňovat vše k ochraně svých práv a zájmů, avšak nemá právo domáhat se ochrany zájmů jiných subjektů, tedy například vlastníků jiných nemovitostí, práv obce či jiného samosprávného celku, ochrany veřejného zájmu apod. Toto omezení pak takového účastníka řízení provází i v případném řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu, pokud ji podá. I v ní se tedy může domáhat pouze a právě ochrany svých vlastních práv a zájmů, nikoliv však již práv a zájmů jiných subjektů.
21. Vlastník nemovitosti sousedící s nově pořizovanou stavbou není proto oprávněn namítat v řízení před soudem nesoulad této nové stavby s územně plánovací dokumentací, neboť takový rozpor nesouvisí s jeho vlastnickým právem k sousedící nemovitosti, ale týká se veřejného zájmu, k jehož ochraně není žalobce oprávněn. Rozpor s územně plánovací dokumentací by mohl namítat jen tehdy, pokud by tvrdil, že v důsledku tohoto tvrzeného rozporu bylo zasaženo do jeho vlastnického nebo jiného věcného práva k sousedící nemovitosti. Žalobce však žádné takové tvrzení v žalobě v souvislosti s rozporem s územně plánovací dokumentací v žalobě neuvedl, a soud proto tuto jeho námitku odmítl jako nedůvodnou.
22. Dále žalobce žádal, aby soud přezkoumal dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2013, č. j. S-MHMP 43336/2013/OST, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších účastníků proti rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22 ze dne 15. 11. 2012, č.j. P22 4735/2012 OV 07, kterým byla povolena výjimka z čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 pro předmětnou stavbu bytových domů x. Jedná o udělení výjimky z normy, podle níž musí být u bytových domů umístěn v garážích nejméně počet parkovacích stání rovnající se počtu bytů; správní orgán uvedl, že důvodem pro udělení výjimky by měly být „nevhodné hydrogeologické poměry, vyžadující složité technické řešení hydroizolačních opatření“.
23. Žalobce namítal, že podle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze při splnění

dvou podmínek: 1) musí se jednat o odůvodněný případ, tedy pro udělení výjimky musí být dán nějaký důvod a 2) nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

24. Podle názoru žalobce odkaz na nevhodné hydrogeologické poměry nemohl být relevantním důvodem pro udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu, neboť takovým důvodem může být objektivní nemožnost daného řešení nebo jeho nevhodnost s ohledem na stávající uspořádání území. V projednávané věci se však jednalo o novostavbu na doslova „zelené louce“, kdy určité uspořádání stavby nebylo vynuceno charakterem stávající zástavby území. Nebyl proto důvod, aby stavba byla navržena tak, aby ustanovením předmětné vyhlášky neodpovídala. Splnění ustanovení vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 není vázáno na to, zda jsou hydrogeologické podmínky vhodné nebo nikoli, neboť hydrogeologické poměry jsou složité a málo vhodné u velkého počtu staveb a jistě z toho nevyplývá, že by nemusely ustanovení vyhlášky dodržovat. Pokud by k udělení výjimky stačilo doložit komplikovanost poměrů v území a s tím spojenou nutnost realizace určitých (zde hydroizolačních) opatření, byl by zcela popřen smysl udělování výjimek, neboť s touto argumentací by bylo možno povolit výjimku kdykoli. Udělená výjimka však potvrzuje, že stavba je navržena v rozporu s právními předpisy a v rozporu s veřejnými zájmy jimi chráněnými - není důvodu, proč by daná novostavba nemohla splňovat vyhláškami předepsané požadavky na výstavbu.
25. Dále žalobce poukázal na to, že stavební úřady se při rozhodování o výjimce nijak nezabývaly tím, že při povolení výjimky nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb a musí být dosaženo účelu sledovaného danou vyhláškou, což činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
26. Žalobce argumentoval tím, že startováním automobilů, stáním se spuštěným motorem a jejich rozjížděním při zajíždění a vyjíždění na parkovací místa, které by se odehrávalo v otevřeném prostoru v sousedství okolních rodinných domů by došlo k neomezenému šíření negativních vlivů s tím spojených - hluk, znečišťující látky, prašnost, což jsou imise s negativními účinky na zdraví, jakož i na výkon vlastnického práva k sousedním pozemkům a stavbám. Uvedl, že je rozdíl, když se startování, stání s motorem (např. při zahřívání vozidla, při vystupování apod.) a pohyb automobilů po prostoru vyhrazeném k parkování, včetně couvání při vyjíždění a zajíždění na parkovací místo, odehrává v uzavřeném prostoru stavby, který tlumí hluk, není prašný a má odvětrávací zařízení odvádějící emise z automobilů na vhodné místo, než na otevřeném parkovišti na terénu. Je tedy zřejmé, že řešení podle povolené výjimky jde v protikladu s uvedeným zákonným požadavkem, což však nebylo v řízení nikterak řešeno.
27. Pokud by se stavební úřady zabývaly těmito skutečnostmi tak, jak jim prikazuje zákon, nebylo by možno výjimku povolit, neboť je zřejmé, že většina ze složek tvořících pohodu bydlení by byla v dané věci řešením podle povolené výjimky podstatně zhoršena, kdy umístěním rozsáhlého parkoviště na povrchu, a nikoliv ve stavbě, dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže, k nárůstu prašnosti, ke zmenšení rozsahu zeleně apod., a to ve značné blízkosti ke stávající i navrhované obytné zástavbě.
28. Prvostupňový správní orgán na str. 14 svého rozhodnutí sice obsáhle osvětloval pojem pohoda bydlení, aniž by však jakkoli přezkoumal, že povolením výjimky nedojde k ohrožení parametrů pohody bydlení. Stavební úřad k tomuto uvedl v zásadě jen zcela

obecná konstatování, bez aplikace na danou konkrétní věc; jeho závěr, že udělení výjimky je možné, tedy nemůže obstát. Uvedenými vadami je zatíženo i rozhodnutí žalovaného, který se v zásadě všemi otázkami mířícími k ochraně zdraví, sousedních nemovitostí a účelu sledovaného vyhláškou odmítl zamítat s tím, že nejsou předmětem řízení.

29. Stejně tak je z hlediska naplnění účelu vyhlášky relevantní námitka poukazující na její čl. 13, podle něhož dispoziční a urbanistické řešení staveb musí reagovat na charakter a strukturu této zástavby. Žalovaný tedy měl přezkoumat, zda povolení umístění parkovacích stání na povrchu naplňuje tento účel vyhlášky, tj. zda jsou zachovány urbanistické požadavky na zachování kvality prostředí a hodnoty území. Jestliže tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné a též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá tedy v tom, že není zřejmé, jak se úřad vypořádal se zákonným požadavkem, že povolením výjimky nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
30. Městský soud v Praze vycházel z toho, že podle ust. § 75 odst. 2 věta druhá soudního řádu správního *byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*
31. Přitom není pochyb o tom, že rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22 ze dne 15. 11. 2012, č. j. P22 4735/2012 OV 07, kterým bylo rozhodnuto o povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a na ně navazující rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 4. 2013, sp. zn. S-MHMP 43336/2013/OST, nelze samostatně přezkoumat. Tento závěr je zřejmý z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2013, č. j. 5A 115/2013-19.
32. Podle ust. čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, *stavby musí být vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být v odůvodněných případech odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2. musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.*
33. Podle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona *výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.*
34. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stavební úřad povolil výjimku ohledně počtu a umístění parkovacích stání tak, že doprava v klidu bude řešena v počtu požadovaných 87

parkovacích stání tak, že 23 parkovacích stání pro byty bude umístěno v oddělených kójiích krytých zemním valem na povrchu pozemku parc.č. x v k.ú. x a 64 parkovacích stání pro byty, nebytové prostory a návštěvníky bude umístěno na povrchu uvedeného pozemku. V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad uvedl, že z důvodu nevhodných geologických poměrů jsou oba bytové domy řešena jako nepodsklepené a že z hydrogeologických průzkumů vyplynulo, že na území plánované stavby se nacházejí spodní vody, jejichž hladina se směrem k jižní hranici pozemku přibližuje k povrchu. Vybudováním podzemních garáží, nájezdových a výjezdových ramp by mohlo dojít k tomu, že by se stavby mohly přiblížit k hladině podzemní vody či se dostat pod ní. Pokud jde o námitky ohledně zhoršení prostředí, stavební úřad konstatoval, že již v průběhu řízení uplatňovali někteří účastníci námitky vůči umístění parkovacích stání na povrchu s tím, že dojde ke zvýšení prašnosti, hlučnosti, k větší emisi výfukových zplodin apod. S těmito námitkami se stavební úřad v rozhodnutí vypořádal s tím, že všechny tyto vlivy vesměs souvisejí s pořízením stavby jako takové, resp. s nutným počtem parkovacích stání, a nikoliv s umístěním těchto stání. V případě vybudování podzemních parkovacích stání by došlo ke stejnému nárůstu hlučnosti a dopravy jako při vybudování parkovacích stání na povrchu. Rovněž výfukové zplodiny by byly i z podzemních garážových stání odváděny na povrch.

35. Městský soud tedy konstatoval, že důvodem pro udělení výjimky byly nevhodné hydrogeologické poměry, což stavební úřad měl za prokázané z inženýrskogeologického a geotechnického průzkumu, vypracovaného Ing. L. C., autorizovaným inženýrem pro geotechniku. Námitky účastníků řízení – včetně žalobce – ohledně zatížení okolí emisemi, hlukem, prachem a výfukovými zplodinami byly vypořádány stavebním úřadem v I. stupni, Magistrát hlavního města Prahy nadto jako odvolací správní orgán konstatoval, že odvolací důvody směřovaly v podstatné míře proti umístění stavby obytných domů jako takové, a to včetně výhrad vůči zatížení jejího okolí zvýšenou dopravou. K tomu odvolací orgán konstatoval, že takto koncipované námitky nesouvisejí s povolením předmětné výjimky.
36. Soud tedy přezkum tohoto rozhodnutí uzavřel s tím, že neshledal porušení podmínky, že nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Lze konstatovat, že sousední stavby ani pozemky a ani bezpečnost osob předmětnou výjimkou dotčeny nebyly – to žalobce ani nenamítal. Pokud pak jde o ohrožení ochrany zdraví a života osob, žalobcovy námitky byly vypořádány již v rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky s tím, že větší zatížení předmětné lokality dopravou souvisí s pořízením navrhovaných bytových domů, nikoliv s tím, zda parkovací stání budou umístěna pod povrchem anebo na povrchu. Městský soud tedy dospěl k závěru, že při povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, byly dodrženy limity stanovené v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Městský soud v Praze tedy pro přezkoumání věci dospěl k závěru, že jednotlivé žalobní námitky nebyly důvodné, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 63 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2019

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu